

Arrest

nr. 160 376 van 19 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 1 juli 1959 te Alexandrië waar u nadien ook steeds gewoond heeft. U bent een soennietische moslim en stelt ongehuwd te zijn. Na uw legerdienst ging u aan de slag in het fruitmagazijn van uw vader dat uiteindelijk failliet ging. Naar aanleiding van de moeilijke periode die volgde, zocht u uw toevlucht in de moskee waar u alsmaar meer begon te bidden en bijeenkomsten bijwoonde. Twee of drie weken voor uw eigenlijke vertrek uit Egypte (nldr. eind november, begin december 1992) vroeg uw vriend As. u of u iets over de huiszoeking had vernomen die de politie overdag bij u thuis had uitgevoerd. Via via had hij immers opgevangen dat de politie jullie woning daarbij had vernield en naar u op zoek was. U contacteerde uw ouders die u het verhaal bevestigde. U werd ervan beschuldigd een lid te zijn van de op dat moment verboden groepering van de Moslimbroeders. Aangezien de Egyptische autoriteiten ten

gevolge van een incident in die periode op arbitraire wijze potentiële Moslimbroeders arresteerde, vreesde u, die uw baard had laten groeien, naar de moskee ging en veelal in het gezelschap vertoefde van andere mensen waarvan werd vermoed dat zij tot de Moslimbroeders behoorden, ook te zullen worden aangehouden, te worden gevangengezet zonder recht op een eerlijk proces of te worden gedood. Derhalve dook u onder bij As. die u aanraadde het land te verlaten. Drie à vier dagen nadat u had gehoord over de huiszoeking, kwam u via één van As.'s contacten binnen de moskee te weten dat de politie nog was komen informeren naar de groep personen waartoe ook u behoorde. Daarnaast deelden uw ouders u mee dat zij gedurende de twee weken voor uw vertrek uit Egypte verdachte mensen zagen die de wijk controleerden.

Met een geldig reisdocument reisde u midden december 1992 op legale wijze per vliegtuig van Caïro (Egypte) naar Schiphol (Nederland), waar u bij aankomst werd opgewacht door een kennis van As. die u onmiddellijk naar België heeft gebracht. Intussen verblijft u hier reeds 22 en een half jaar en vreest u een terugkeer naar uw land van herkomst omdat u ervan overtuigd bent dat de Egyptische inlichtingendiensten van elke onderdaan een allesomvattend dossier bijhouden dat bij aankomst in Egypte onmiddellijk tegen u gebruikt zal worden. In de loop van het voorbije jaar zijn twee van uw vrienden die ook reeds lang in België verbleven, elk afzonderlijk naar Egypte teruggekeerd, door de Egyptische autoriteiten ondervraagd en gearresteerd. Zeven à acht maanden geleden zat u zelf samen met een vriend K. in een café toen een man van Egyptische afkomst zich bij jullie voegde en jullie politieke meningen poogde te ontlocken. Achteraf herkende K. deze onbekende als een ogenschijnlijk voornaam persoon, werkzaam op de Egyptische ambassade.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw paspoort, een kopie van een brief waarin de voorwaarden voor indiening van een asielaanvraag vermeld staan en een schrijven van uw psychotherapeute d.d. 26 mei 2015.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, hoewel u reeds op 13 december 1992 in België bent aangekomen (Verklaring DVZ, p. 10), pas op 27 maart 2015 effectief asiel heeft aangevraagd (inschrijving van de asielaanvrager, DVZ). Rekening houdend met deze vaststelling, dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende de ernst en de oprechtheid van uw voorgehouden vrees. Van iemand die, zoals u, beweert zijn land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging, kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze zijn nood aan internationale bescherming, zo snel mogelijk na zijn aankomst in een veilig land te kennen geeft. U gevraagd waarom u pas na ongeveer 23 jaar voor het eerst asiel aanvraagt, stelt u dat u, net als de vele landgenoten die u hier doorheen de tijd leerde kennen, veronderstelde dat alleen mensen die een oorlogssituatie ontvlucht waren asiel kondenaanvragen, dat deze procedure bijgevolg niet mogelijk was voor Egyptenaren en dat u bang was om desgevallend gerepatriëerd te worden. Het hoeft geen betoog dat uw argumenten de ruime laattijdigheid van uw asielaanvraag geenszins rechtvaardigen. In 2009 en 2011 diende u twee regularisatieaanvragen in met behulp van een advocaat. U voorgelegd waarom u vóór die twee verblijfsaanvragen niet eerst asiel heeft ingeroepen, verwijst u opnieuw naar uw vrees en overtuiging dat louter diegenen die uit een oorlogsgebied komen daartoe het recht hadden. Redelijkerwijs kan echter aangenomen worden dat wanneer u tijdens uw contacten met een advocaat melding maakt van uw problemen in Egypte die u ertoe hebben aangezet het land te verlaten en deze u meteen informeert over de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Dat uw advocaten louter aan hun vergoeding dachten, biedt geen overtuigende uitleg (CGVS, pp.14-15). Dat u, die samen met de vele landgenoten die u hier ontmoette, meer dan 22 jaar vasthield aan het geloof dat Egyptenaren geen kans maakten op asiel, uiteindelijk plots wél van het tegendeel overtuigd raakte door een document dat in omloop raakte, houdt tenslotte evenmin steek. Voorgaande ondermijnd reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en vluchtmotieven.

Het weinig geloofwaardige karakter van de door u aangehaalde asielmotieven wordt bijkomend onderstreept door onderstaande hiaten.

Zo is het uiterst bevreemdend dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanreikt dat uw vriend As. als kapitein bij het Egyptische leger via zijn contacten bij de politie inzage kon krijgen in uw dossier en dat hij vaststelde dat de politie u zocht omdat zij u verdacht van lidmaatschap van de Moslimbroeders (vragenlijst CGVS, p.2). Tijdens uw gehoor op het CGVS rept u hier met geen woord over, zelfs niet toen u expliciet gevraagd werd of u, behoudens de geuite beschuldiging bij de huiszoeking, verder nog ergens uit afleidde dat de politie u zocht op verdenking van lidmaatschap bij de Moslimbroeders. U haalt enkel aan dat de politie deze beschuldiging kenbaar maakte aan uw ouders en dat u vermoedde dat de autoriteiten u zochten omwille van uw omgang met andere personen uit de moskee die er ook van verdacht werden Moslimbroeder te

zijn (CGVS, p.20). Geenszins maakt u echter melding van de inzage die uw vriend As. zou hebben gehad in uw politionele dossier. Deze bevinding plaatst dan ook de nodige vraagtekens bij het door u opgeworpen asielrelaas. U geconfronteerd met uw verklaringen afgelegd op de DVZ stelt u voorts dat u dit voor het eerst hoort en u ontkent deze verklaringen tijdens uw interview op de DVZ te hebben afgelegd (CGVS, p.25). Nochtans bevestigt u bij aanvang van het gehoor op de zetel van het CGVS dat het gehoorverslag door de tolk aan u werd voorgelezen en dat uw verklaringen correct werden genoteerd. De daaropvolgende vergoelijking dat de tolk wel heel snel was, kan deze lacune onvoldoende verschoenen. Als er een fout in het betrokken verslag was geslopen, kan – gezien de mate van detail en de mate van relevantie van de genoteerde zin - immers worden verwacht dat u dit onmiddellijk zou hebben gemeld, zowel toen de betrokken tolk het gehoorverslag bij DVZ aan u voorlas als toen u bij het CGVS werd gevraagd naar het verloop van het gehoor bij de DVZ (CGVS, p.4).

Daarnaast valt op dat u ten overstaan van de DVZ geen enkel gewag maakte van de aanwijzingen die u zowel voor als na uw vertrek uit Egypte nog kreeg dat de Egyptische politie u nog steeds zocht (vragenlijst CGVS, pp.1-2). Pas op de zetel van het CGVS werpt u op dat de Egyptische politie drie à vier dagen na de huiszoeking in de moskee waar u bad, kwam informeren, dat uw ouders gedurende de twee weken voor uw vertrek uit Egypte verdachte mensen opmerkten in de wijk (CGVS, pp.22-23), dat u gedurende het voorbije jaar te weten kwam dat twee van uw vrienden bij terugkeer naar Egypte gearresteerd werden en dat u ongeveer zeven à acht maanden geleden een Egyptenaar ontmoette die zich voordeed als iemand die over politiek wilde discussiëren maar eigenlijk op de ambassade werkte (CGVS, pp.2-3 en CGVS, pp.23-25). Dat u deze relevante feiten niet vermeldde, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vervolging door de Egyptische autoriteiten. Daar deze elementen van cruciaal belang zijn voor de beoordeling van uw vrees bij terugkeer, is het niet geloofwaardig dat u deze gegevens slechts voor het eerst aanhaalt op de zetel van het CGVS. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Uw vergoelijking dat u dat wel allemaal wilde vertellen maar dat bij de DVZ werd gevraagd om kort te antwoorden, kan in deze helemaal niet overtuigen (CGVS, pp.25-26), te meer omdat u, expliciet tijdens het gehoor bij de DVZ gevraagd of u nog iets wilde toevoegen, antwoordde van niet (CGVS, p.2).

Hierbij aansluitend dient te worden benadrukt dat u bij aanvang van het gehoor bij het CGVS de kans werd gegeven omissies bij het gehoor op de DVZ aan te geven. U verduidelijkte toen reeds dat u niet had kunnen vertellen over de twee gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden na uw vertrek uit Egypte. Over de twee incidenten die zich nog voordeden voor uw vertrek uit Egypte rapporteerde u echter helemaal niets, integendeel. U bevestigde dat u bij de DVZ alle redenen had verteld die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek, zij het in het kort (CGVS, p.2). Dat u pas vertelt over de politiecontrole in de moskee en over de aanwezigheid van verdachte personen rond uw huis nadat u meermaals gevraagd werd wat er verder nog gebeurde en of er nog aanwijzingen waren dat de politie naar u op zoek was (CGVS, pp.22-23), doet vermoeden dat u uw verklaringen aanpast naar gelang de vragen die worden gesteld. Deze vaststellingen hollen uw geloofwaardigheid verder uit.

Voorts komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog bijkomend op de helling te staan door uw uiteenlopende verklaringen over de manier waarop u voor het eerst over de huiszoeking heeft vernomen. Op het CGVS stelt u dat u zich bij uw vriend As. bevond toen hij u vertelde dat hij via één van zijn kennissen diezelfde dag nog had opgevangen over een huiszoeking die bij u huis had plaatsgevonden. Hij vroeg u of u daarvan iets wist. U zei dat u contact zou opnemen met uw familie (CGVS, pp.16-17). Op de DVZ stelt u daarentegen dat u aan uw vriend As. gevraagd had om eens te polsen bij uw familie om te zien of er iemand was langsgeweest. Eerder had u immers van hem opgevangen dat er twee mensen uit uw groep van de moskee gearresteerd waren. U weet niet of As. zelf gaan kijken is of hij iemand anders hiertoe had opgedragen maar via hem zou u vervolgens te weten gekomen zijn dat de Egyptische politie effectief bij u thuis was langsgeweest en het huis had doorzocht (vragenlijst CGVS, p.2). U dit verschil voorgelegd, beweert u opnieuw dat dit de eerste keer is dat u zoiets hoorde en u ontkende weerom dat u zulks tijdens het eerste interview vertelde (CGVS, p.25). Deze verklaring biedt echter geen afdoende verschoening.

Tot slot is het frappant dat u, die aanhaalt dat de Egyptische politie bij u thuis binnenviel en u zocht op verdenking van aansluiting bij de Moslimbroederschap en nadien in de moskee die u frequenteerde navraag deed naar de groep waartoe u behoorde alsook dat verdachte mannen uw huis viseerden, nog het risico durfde nemen om het land op legale wijze met een Nederlands visum via de luchthaven van Caïro te ontvluchten. Het door u gestelde gedrag getuigt immers allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daarenboven wekt het tevens de nodige verbazing dat u, indien u werkelijk geïmigreerd werd door de Egyptische autoriteiten, dat ook effectief heeft kunnen doen (CGVS, p.8). U vergoelijkt zulks door op te merken dat er op twee of drie weken nog

geen nationaal signalement kon worden afgekondigd, dat u geen gevaarlijke crimineel bent maar slechts, net als zovelen, omwille van uw baard als Moslimbroeder bestempeld werd en dat u deze dan ook onmiddellijk afgeschoren heeft (CGVS, p.26). Daargelaten of deze argumenten werkelijk opgaan en u in staat stelden om het land vlot te verlaten, strookt uw legaal vertrek uit Egypte nog steeds niet met uw bewering dat de Egyptische overheid van elke onderdaan een allesomvattend, persoonlijk dossier bijhoudt waarin naar eigen zeggen uw reis naar Europa genoteerd zou kunnen staan (CGVS, p.24 en p.26). Dit alles doet bijgevolg op zijn minst gezegd de wenkbrauwen fronsen.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan bovenstaande verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald door artikel 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwetsubsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheikh Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de

groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdende met voorgaande kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat de kopie van uw paspoort louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd. De kopie van de brief waarin de voorwaarden voor indiening van een asielaanvraag vermeld staan, doet op zich geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven en heeft bijgevolg geen toegevoegde waarde. Het schrijven van uw psychotherapeute d.d. 26 mei 2015 tot slot kan evenmin voorgaande bevindingen in een ander daglicht plaatsten. Allereerst wordt in het attest louter bevestigd dat u in de loop van 2005 en 2006 tweemaal een psychiater heeft geconsulteerd en dat u in de loop van 2008, 2009 en 2011 therapeutische gesprekken heeft gehad. Noch worden hierin verder psychologische diagnoses gesteld, noch wordt geoordeeld over de mogelijke oorzaken die aan de basis liggen van de door u genoemde medische klachten (trauma, slapeloosheid, geheugen- en concentratieverlies, etc.). Na analyse van het gehoorverslag dient tot slot te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en tevens plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen. Er is geen enkele indicatie dat u tijdens het gehoor moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau of dat deze moeilijkheden een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde argumenten. Het medische attest is dan ook geenszins van aard de voorgaande inschatting van uw asielmotieven te weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 juli 2015 een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van “art. 4 Kwalificatierichtlijn en schending van artikel en schending artikel 4 van de Definitierichtlijn 2004/83/EC 29 April 2004” en van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker klaagt aan dat hij “in totaal slechts 1 interview afgelegd (heeft) bij verwerende partij”. Hij benadrukt dat op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om een beknopte versie van zijn asielverhaal te geven, wat hij heeft gedaan. Hij herhaalt dat hij slechts één interview afgelegd heeft op het Commissariaat-generaal en meent dat hij “niet voldoende de gelegenheid gekregen (heeft) om te worden geconfronteerd met elementen die verwerende partij thans weerhoudt”. Hij stelt dat er tijdens dit gehoor “verschillende detailvragen” werden gesteld. Hij is van oordeel dat de commissaris-generaal een soepele appreciatie diende te hanteren en hem de gunst van twijfel had moeten verlenen, “rekening houdend met de mentale problemen en gesteldheid van verzoeker en het lange verblijf in België”.

Verzoeker is tevens van mening dat onzorgvuldig gehandeld werd “door geen rekening te houden met de mentale gesteldheid van verzoeker”. Hij herneemt het schrijven van 28 mei 2015 van zijn raadsman. Volgens verzoeker rept de bestreden beslissing met geen woord over dit schrijven van de raadsman van verzoeker, “daargelaten dat verwerende partij zou ingaan op de argumenten die door de raadsman van verzoeker werden opgeworpen. Alleen omwille hiervan is het motiveringsbeginsel geschonden.”. Verzoeker erkent “dat het medische attest geen gewaag maakt van diagnoses, maar uit de verschillende consultaties en behandelingen sedert 2005 kon verwerende partij wel degelijk afleiden dat verzoeker tot een kwetsbare groep behoort en dat hij geloofwaardig kan worden bevonden inzake zijn mentale

problemen". Er werd volgens verzoeker "dan ook ten onrechte geen rekening gehouden met vaststaande feiten die de problematische situatie van verzoeker concreet aantonen. Verwerende partij heeft aldus onzorgvuldig gehandeld."

Hij gaat in op de artikelen 20, lid 3 en 4, lid 1 en lid 4 van de Kwalificatierichtlijn, op rechtspraak van het Hof van Justitie, op artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, op "artikel 4, 5de lid van de Definitierichtlijn" en op de "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims" van UNHCR.

Verzoeker besluit *"dat verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld. Daarnaast schendt ze de motiveringsplicht. Verwerende partij had een deskundige moeten aanstellen. Alleszins diende ze een tweede gehoor te organiseren."*

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming, toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Vooreerst heeft verzoeker niet enkel nagelaten bij zijn aankomst in België asiel aan te vragen; hij heeft nog 22 jaar gewacht om enige nood aan internationale bescherming kenbaar te maken. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient, temeer daar verzoeker sinds 2009 werd bijgestaan door een advocaat die voor hem twee regularisatieaanvragen inleide. Dat verzoeker, niettemin hij de bijstand van een advocaat

had, 22 jaar na zijn vertrek uit Egypte wachtte, ondergraaft als dusdanig de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging.

2.5. Verzoeker legde bovendien vage en incoherente verklaringen af over zijn beweerdelijke problemen die hij zou hebben gekend in Egypte. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vriend As. als kapitein bij het Egyptische leger via zijn contacten bij de politie inzage kon krijgen in zijn dossier en dat hij vaststelde dat de politie verzoeker zocht omdat ze hem verdachten van lidmaatschap van de Moslimbroeders (vragenlijst DVZ, p. 2), terwijl verzoeker op het Commissariaat-generaal hierover met geen woord repte en deze verklaringen zelfs tegensprak en ontkende. Verder maakte verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van de aanwijzingen die hij zowel voor als na zijn vertrek uit Egypte zou hebben gekregen dat de Egyptische politie hem nog zocht (vragenlijst DVZ, p. 1-2), terwijl hij op het Commissariaat-generaal beweerde dat de Egyptische politie drie à vier dagen na de huiszoeking in de moskee naar hem kwam informeren, dat zijn ouders gedurende de twee weken voor zijn vertrek uit Egypte verdachte mensen opmerkten in de wijk (gehoor, p. 22-23), dat hij gedurende het voorbije jaar te weten kwam dat twee van zijn vrienden bij terugkeer naar Egypte gearresteerd werden en dat hij in België een Egyptenaar ontmoette die zich voordeed als iemand die over politiek wilde discussiëren maar vermoedelijk op de ambassade werkte (gehoor, p. 2-3, 23-25). Bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker weliswaar aan dat hij niet had kunnen vertellen over de twee gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden na zijn vertrek uit Egypte, maar vertelde hij nog steeds niets over de twee incidenten die zich voordeden vóór zijn vertrek uit Egypte (gehoor, p. 2). Verzoeker legde ook uiteenlopende verklaringen af over de manier waarop hij voor het eerst over de huiszoeking heeft vernomen (vragenlijst DVZ, p. 2; gehoor, p. 16-17).

2.6. Ten slotte wordt verzoekers geloofwaardigheid ondermijnd door de vaststelling dat hij het risico nam om het land op legale wijze met een Nederlands visum via de luchthaven van Caïro te ontvluchten niettemin hij beweert dat de Egyptische politie bij hem thuis binnenviel en hem zocht op verdenking van aansluiting bij de Moslimbroederschap en nadien in de moskee navraag deed naar de groep waartoe hij behoorde alsook dat verdachte mannen zijn huis viseerden. Ook is niet aannemelijk dat verzoeker, indien hij werkelijk geviséerd werd door de Egyptische autoriteiten, ook effectief het land op deze wijze kon ontvluchten (gehoor, p. 8). Dit alles wijst erop dat verzoeker geenszins in de negatieve aandacht stond van de Egyptische autoriteiten bij zijn vertrek. Hij verklaarde dienaangaande zelf nog dat er op twee of drie weken nog geen nationaal signalement kon worden afgekondigd, dat hij geen gevaarlijke crimineel was maar slechts, net als zovelen, omwille van zijn baard als Moslimbroeder bestempeld werd en dat hij deze dan ook onmiddellijk afgeschoren heeft (gehoor, p. 26). Deze verklaringen stroken dan weer niet met zijn bewering dat de Egyptische overheid van elke onderdaan een allesomvattend, persoonlijk dossier bijhoudt waarin naar eigen zeggen zijn reis naar Europa genoteerd zou kunnen staan (gehoor, p. 24, 26). Evenmin houdt verzoekers bewering steek nu hij van de autoriteiten die hij vreesde een paspoort voor het vertrek naar het buitenland verkreeg.

2.7. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker *“in totaal slechts 1 interview afgelegd (heeft) bij verwerende partij”*, dat op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om een beknopte versie van zijn asielverhaal te geven, wat hij heeft gedaan, dat hij slechts één interview afgelegd heeft op het Commissariaat-generaal, dat hij *“niet voldoende de gelegenheid gekregen (heeft) om te worden geconfronteerd met elementen die verwerende partij thans weerhoudt”* en dat er tijdens dit gehoor *“verschillende detailvragen”* werden gesteld, kan de Raad slechts benadrukken dat van een asielzoeker wel degelijk mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, wat verzoeker mits zijn incoherente en vage verklaringen niet heeft gedaan. Verzoeker kreeg hiervoor ruimschoots de kans en geeft daarbij ook in zijn verzoekschrift geen nieuwe feiten aan die hij mogelijk niet had kunnen melden.

2.8. In het verzoekschrift wordt gesteld dat onzorgvuldig gehandeld werd *“door geen rekening te houden met de mentale gesteldheid van verzoeker”*. Hij herneemt het schrijven van 28 mei 2015 van zijn raadsman. Volgens verzoeker rept de bestreden beslissing met geen woord over dit schrijven van de raadsman van verzoeker, *“daargelaten dat verwerende partij zou ingaan op de argumenten die door de*

raadsman van verzoeker werden opgeworpen. Alleen omwille hiervan is het motiveringsbeginsel geschonden.”. Verzoeker erkent “dat het medische attest geen gewaag maakt van diagnoses, maar uit de verschillende consultaties en behandelingen sedert 2005 kon verwerende partij wel degelijk afleiden dat verzoeker tot een kwetsbare groep behoort en dat hij geloofwaardig kan worden bevonden inzake zijn mentale problemen”. Er werd volgens verzoeker “dan ook ten onrechte geen rekening gehouden met vaststaande feiten die de problematische situatie van verzoeker concreet aantonen. Verwerende partij heeft aldus onzorgvuldig gehandeld.”.

Vooreerst benadrukt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat. De aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

De Raad stelt vast dat het neergelegde medisch attest slechts vermeldt dat verzoeker in de loop van 2005 en 2006 tweemaal een psychiater heeft geconsulteerd en dat hij in de loop van 2008, 2009 en 2011 therapeutische gesprekken heeft gehad. Hieruit kan echter op geen enkele manier worden afgeleid dat verzoekers mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn psychologische toestand hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde incoherenties en vaagheden onverkort overeind blijven. Verzoeker verduidelijkt ook geenszins hoe een tweede gehoor het de beoordeling van de asielaanvraag zou kunnen wijzigen of op welke wijze meer rekening had moeten worden gehouden met zijn “*problematische situatie*”. Ten slotte kan verzoekers psychische gemoedstoestand niet verklaren waarom hij voor de therapeutische gesprekken geen asiel heeft aangevraagd.

De Raad wijst er nog op dat een medisch-psychologisch verslag evenmin een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Een arts kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze werden opgelopen. Ten slotte heeft verzoeker deze therapeutische gesprekken voor het laatst 6 jaar geleden gehad waardoor een huidige invloed nog minder kan overtuigen.

2.9. Ten slotte acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker in het geval van een terugkeer naar Egypte problemen zou kennen omdat de Egyptische inlichtingendiensten van elke onderdaan een allesomvattend dossier bijhouden dat bij aankomst in Egypte onmiddellijk tegen hem gebruikt zal worden. Verzoeker geeft ook niet aan politiek actief te zijn, nog over de jaren in België bekend geraakt te zijn. Gelet op de vaststellingen dat verzoeker voor zijn komst naar België niet in de specifieke negatieve aandacht stond van de Egyptische autoriteiten; dat hij in 1992 legaal Egypte verliet; dat hij in België geen bekendheid verwierf en zelfs niet met Egyptische vluchtelingen contact had waardoor hij gedurende 22 jaar niet wist dat hij asiel kon aanvragen; kan niet worden ingezien wat de Egyptische autoriteiten hem ten laste zouden leggen. Verzoeker is een van de vele migranten in het buitenland. Zijn huidige asielaanvraag kan dan ook slechts in het kader van zijn verblijfswens worden gezien.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.12. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Egypte geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de “COI Focus: Egypte: Veiligheidssituatie (update)” van 20 augustus 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan een aanvullende nota - blijkt immers dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft

overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en geweldloos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Er doen zich weliswaar nog gebeurlijk sectaire conflicten voor en dan voornamelijk in de gouvernementen Minya, Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor, doch sinds het aantreden van president Sisi is het geweld tegen christenen beduidend geluwd. In het noorden van de Sinai is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadisten en het Egyptisch leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijk mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinai. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilyat-al Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berm bommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilyat-al Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilyat-al Sina in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien, tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Wilyat-al Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Besluit

2.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK